

opusdei.org

Prelatovo pismo (november 2012)

Začenja se niz pisem, v katerih bo prelat ob letu vere premišljeval o veri, izhajajoč iz veroizpovedi. V mesecu novembru nam predlaga, naj premišljujemo o Bogu Stvarniku in Očetu.

23. Nov. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Sledeč glasu Petrovega naslednika si Cerkev želi, da vsi verniki znova

potrdimo svojo pripadnost Kristusu; da globlje premišljujemo resnice, ki nam jih je razodel Bog; da prenovimo svojo vsakdanjo gorečnost za to, da bi v veselju hodili po poti, ki nam jo je pokazal; da se hkrati še bolj trudimo, da bi z apostolatom tudi drugim pomagali spoznati Boga. Že sedaj bodimo presveti Trojici hvaležni za obilno pomoč, ki jo bo – v to sem prepričan – izlila nad duše v prihodnjih mesecih. Zato ni nič bolj logičnega kot da odgovorimo na te dobrote iz nebes.

Moj namen je vsak mesec govoriti o kakšni točki naše katoliške vere, da bi vsak od vas v božji navzočnosti premišljeval o tej temi ter poskušal izluščiti praktične sklepe. Kakor priporoča sveti oče, se zadržimo pri posameznih členih vere, vsebovanih v veroizpovedi. Benedikt XVI. se namreč sprašuje: **Kje najdemo osnovni obrazec vere? Kje najdemo resnice, ki so nam bile**

**zvesto posredovane in ki pomenijo
luč za naše vsakdanje življenje?[1].
Papež nam sam ponuja odgovor: V
*Cred*u, veroizpovedi ali simbolu
vere se povežemo z izvornim
dogodkom zgodovine in osebe
Jezusa iz Nazareta. Udejanji se, kar
je apostol narodov dejal
kristjanom v Korintu: “Izročil sem
vam predvsem to, kar sem sam
prejel (...)” (1 *Kor* 15, 3-4).[2]**

Ob nekem drugem letu vere, ki ga je
razglasil Pavel VI. leta 1967, nas je
tudi sveti Jožefmarija vabil, naj se
poglobimo v vsebino veroizpovedi.
Občasno obnovimo sklep, da se bomo
držali tega nasveta. Ponovno nas je
spomnil, da v Opus Dei ***skušamo
vedno in v vsem sentíre cum
Ecclésia, čutiti s Kristusovo
Cerkvijo, našo Materjo***[3], potem pa
je dodal: ***Zato hočem, da se sedaj
na nujno kratek in strnjen način
skupaj spomnimo temeljnih resnic
svete veroizpovedi Cerkve:***

zaklada vere, ki ji ga je s svojim razodetjem zaupal Bog[4]. Vedno, ponavljam, toda še posebno v tem letu uresničujmo zavzet apostolat nauka. Vsak dan vidimo, da je vedno bolj potreben: obstaja namreč veliko ljudi, ki se imajo za kristjane in celo katoličane, pa niso zmožni predstaviti razlogov za svojo vero tistim, ki še niso prejeli evangelijskega oznanila, ali tistim, ki pomanjkljivo poznajo te resnice, ki so nam jih posredovali apostoli in jih Cerkev zvesto ohranja.

Benedikt XVI. je izrazil svoje hrepenenje, da bi to leto vsem pomagalo **poglobiti se v osrednje verske resnice o Bogu, človeku, Cerkvi, o vsej družbeni in vesoljni stvarnosti, tako da bomo premišljevali o tem, kar pravi veroizpoved. Želel bi, da bi postalo jasno – je nadaljeval –, da so te vsebine ali verske resnice (*fides quæ*) neposredno povezane z**

**našim vsakdanjim življenjem.
Zahtevajo spreobrnjenje življenja,
ki daje življenje novemu načinu
verovanja v Boga (*fides qua*).
Spoznati Boga, ga srečati, se
poglobiti v poteze njegovega
obličja, tu gre za naše življenje,
kajti On vstopi v globoke
dinamizme človeškega bitja.[5]**

To sta dva neločljiva vidika: držati se
verskih resnic z razumom ter se z
močjo volje truditi, da bi te resnice v
polnosti izoblikovale naša celo
najmanjša dejanja, predvsem pa
dolžnosti vsakega človeka glede na
njegove okoliščine. Kakor je zapisal
naš ustanovitelj, ***tako (notranje)
nagibe in razsvetljenja milosti
kakor zunanje predloge glede tega,
kaj naj verujemo, je treba ubogati
v najvišjem in osvobajajočem
dejanju svobode. Ne podpiramo
pokorščine notranjemu delovanju
Svetega Duha v duši, če se
zoperstavljamo pokorščini***

zunanjim in potrjenim predlogom nauka vere.[6]

Kar iz tega sledi, je jasno: da moramo hoteti in se truditi bolj in bolje spoznavati Kristusov nauk in ga tako posredovati drugim ljudem. Z božjo pomočjo nam bo uspelo, če bomo pozorno premišljevali člene vere. Ni dovolj le teoretično učenje, temveč je nujno **odkriti globoko vez med resnicami, ki jih izpovedujemo v veroizpovedi, ter našim vsakdanjim bivanjem, da bi tako te resnice postale – kar so vedno bile – luč korakom našega življenja, voda, ki oškropi suhost na naši poti, življenje, ki premaga puščave sodobnega življenja. V veroizpoved je vcepljeno moralno življenje kristjana, ki v njej najde svoj temelj in svoje upravičenje[7].** Pobožno molimo ali premišljujemo to izpoved vere ter prosimo Tolažnika za pomoč, da bomo te resnice bolj ljubili in se z njimi bolje seznanili.

Zato se v naših apostolskih pogovorih in pri predavanjih o krščanskem nauku za tiste, ki se udeležujejo dejavnosti Prelature, nenehno zatekajmo k študiju in ponovnemu branju *Katekizma Katoliške cerkve* ali njegovega *Kompendija*. Tudi duhovniki vztrajno uporabljajmo te dokumente pri naših meditacijah in pogovorih. Tako se bomo vsi trudili primerjati naše vsakdanje življenje z opornimi točkami, ki jih vsebuje *Katekizem*. Velikokrat se spomnim, kako je sveti Jožefmarija vedno znova prebiral katekizem svetega Pija V. – sedanji katekizem takrat še ni obstajal –, pa tudi katekizem svetega Pija X., ki ga je v svojih pogovorih priporočal tistim, ki so ga poslušali.

*Verujem v enega Boga, Očeta
vsemogočnega, stvarnika nebes in
zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari.*
[8] Prvi člen veroizpovedi izraža vero
Cerkve v obstoj enega, osebnega

Boga, ki je ustvaril in ohranja vse stvari, ki s svojo previdnostjo vlada vsemu vesoljstvu, predvsem ljudem. ***Ko gledamo s čistimi očmi, takrat vse kričé govori o tem našem Bogu in Stvarniku. Gospod, ki je zaradi njegove vere nagradil Petra tako, da ga je postavil za glavo svoje svete Cerkve (prim. Mt16, 13-19), tudi nas, verne kristjane, nagrajuje z novo jasnostjo: kajti to, kar je mogoče spoznati o Bogu, je očitno med njimi – med verniki –, saj jim je Bog to razodel; kajti od stvarjenja sveta naprej je tisto, kar je v Bogu nevidno, njegova večna moč in njegova božanskost, mogoče spoznati po ustvarjenih bitjih (prim. Rim 1, 20).***[9]

Predlagam vam, kakor sem vam že napisal, da izgovarjate veroizpoved z novo vero, da jo oznanjate z veseljem in da se zatekate v te resnice, ki so za kristjane tako neizogibne.

Vsi vemo, da je kot posledica izvirnega greha človeška narava globoko ranjena, kar ljudem otežuje, da bi lahko zgolj z močjo naravnega razuma spoznavali edinega resničnega Boga z jasnostjo in brez primesi zmote.[10] In prav zato se je Bog v svoji neskončni dobroti in usmiljenju postopoma razodeval skozi Staro zavezo, dokler ni po Jezusu Kristusu uresničil polnosti odrešenja. Ko je poslal svojega Sina, utelešenega, nam je jasno razodel ne samo resnice, ki jih je zameglil greh, temveč tudi intimnost njegovega božjega življenja. V naročju edine božje narave od vekomaj obstajajo tri resnično različne osebe: Oče, Sin in Sveti Duh, neločljivo združene v eno čudovito in neizrekljivo občestvo ljubezni. "Skrivnost Presvete Trojice je središčna skrivnost krščanske vere in krščanskega življenja. To je skrivnost Boga v njem samem. Ta skrivnost je torej izvir vseh drugih skrivnosti vere: je luč, ki jih

osvetljuje.”[11] “Je verska skrivnost v strogem pomenu, ena od tistih 'v Bogu skritih skrivnosti, ki sploh ne moremo vedeti zanje, če jih Bog ne razodene' (I. vatikanski koncil, DS 3015).”[12]

Razodetje njegovega notranjega življenja, s čimer nam je omogočil, da smo po milosti deležni tega zaklada, je najdragocenejše darilo, s katerim nas je obdaril in nam pomaga Gospod. Je popolnoma zastonjski dar, izključno sad njegove dobrote. Zato je logično priporočilo našega ustanovitelja: ***Veroizpoved moramo vedno moliti z duhom češčenja, ljubeče kontemplacije in slavljenja***[13].

Svetega Jožefmarija prosim, da bi se trudili izgovarjati besedo *credo*, verujem, s sveto vnemo, s katero jo je on ponavljal velikokrat v teku dneva. Svetoval nam je: ***Nauči se častiti Očeta, Sina in Svetega Duha. Nauči***

se gojiti posebno pobožnost do presvete Trojice: verujem v Boga Očeta, verujem v Boga Sina, verujem v Svetega Duha: verujem v presveto Trojico. Upam v Boga Očeta, upam v Boga Sina, upam v Boga Svetega Duha: upam v presveto Trojico. Ljubim Boga Očeta, ljubim Boga Sina, ljubim Boga Svetega Duha. Verujem, upam in ljubim presveto Trojico.

[14] Potem je nadaljeval: ***Ta pobožnost je potrebna kot nadnaravna vaja duše, ki se prevede v dejanja srca, čeprav se ne izlije vedno v besede***[15]. Ali smo dobro izkoristili ta priporočila? Ali hočemo “verovati”, kakor Bog pričakuje, da bomo verovali? Ali nam ta vera v vsemogočnega in večnega Boga daje gotovost?

Prvi člen veroizpovedi je trdna skala, na kateri temeljita vera in krščansko ravnanje. Kakor je dejal Benedikt XVI. na predvečer začetka leta vere,

se moramo naučiti najpreprostejše in najbolj temeljne lekcije drugega vatikanskega koncila: da je krščanstvo po svojem bistvu vera v Boga, ki je troedina ljubezen, ter osebno in skupnostno srečanje s Kristusom, ki usmerja in vodi življenje. Vse drugo izhaja iz tega (...). Koncil nas spominja, da ima Cerkev v vseh svojih komponentah nalogo in zapoved, da posreduje besedo božje ljubezni, ki odrešuje, da bi slišali in sprejeli tisti božji klic, ki v sebi nosi našo večno blaženost.[16]

Zato se je potrebno vedno bolj poglobljati v prvi člen veroizpovedi. *Verujem v Boga!* Ta prva trditev se dviga pred nami kot najbolj temeljna. Vsa veroizpoved govori o Bogu, človeka in svet pa omenja, kolikor se nanašata na Boga. Drugi členi te izpovedi vere so odvisni od prvega: vodijo nas k boljšemu spoznavanju Boga, takšnega, kot se je postopoma

razodeval ljudem. Ker vsebuje nekaj tako temeljnega, ne smemo dopuščati nobene oblike naveličanosti pri oznanjevanju slednjega drugim ljudem. Kakor sem vas spominjal na začetku teh vrstic, nam pri izpolnjevanju te naloge ne bo manjkalo božje pomoči.

V mesecu novembru nas liturgija vabi, naj na poseben način premišljujemo večne resnice. S svetim Jožefmarijem vam ponavljam: ***Nujno je, da nikoli ne izgubimo izpred oči tega vzvišenega cilja, za katerega smo bili določeni. Kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svojo dušo? (Mt 16, 26) En sam je naš poslednji, nadnaravni cilj, ki zbira, izpopolnjuje in dviga naš naravni cilj, kajti milost naravo predpostavlja, jo zbira, zdravi, dviga in bogati[17].***

Prepričajmo se, da če bomo živeli veroizpoved in jo vgradili v vse naše življenje, nam bo to omogočilo bolje razumeti in bolj ljubiti našo čudovito odvisnost od Boga, okušati neprimerljivo veselje ob dejstvu, da smo njegovi otroci in da se tega zavedamo. *Katekizem Katoliške cerkve* nas spominja, da vera prinaša neskončne posledice za naše življenje. Na prvem mestu nas vzpodbuja, da priznamo veličino in veličastvo Boga in ga častimo; da nenehno zahvaljevanje za njegove dobrine postane naša drža; da cenimo resnično dostojanstvo vseh moških in žensk, ustvarjenih po božji podobi in podobnosti, ki so zato vredni vsega spoštovanja; da pravilno uporabljamo ustvarjene stvari, ki nam jih je Gospod dal na razpolago; da zaupamo vanj v vseh, predvsem pa v težkih okoliščinah.

Preden končam, vam predlagam, da znatno okrepimo našo molitev za sadove zborovanja Škofovske sinode o novi evangelizaciji, ki se je zaključilo pred nekaj dnevi. Težimo po tem, da bi se od enega do drugega konca sveta čutil dih Tolažnika, ki vzgiblje srca vernih katoličanov, da bodo aktivno sodelovali v tej novi pomladi vere, ki jo papež vztrajno pospešuje.

Na poseben način priporočite Bogu vaše brate, ki bodo posvečeni v diakone 3. novembra v baziliki svetega Evgenija. Pred 28. novembrom podvojimo našo zahvalo sveti Trojici, kajti na ta dan se bo dopolnilo trideset let, odkar je bil Opus Dei postavljen za osebno prelaturu. Koliko duhovnih sadov je zraslo od takrat, kakor je zagotavljal predragi don Alvaro, ko je zapisal, da bodo z izpolnjevanjem *posebnega namena* našega Očeta nad Delo prišle

vsakovrstne dobrine: *omnia bona
pariter cum illa!*[19]

Naj se naša hvaležnost dvigne v
nebesa po rokah presvete Device
Marije, obrnimo pa se tudi na prvega
naslednika svetega Jožefmarija, ki je
toliko molil, trpel in delal, da bi se
uresničila ta naloga, katero mu je
zaupal naš ustanovitelj. Način, kako
bomo izkazali to hvaležnost, je
dosegljiv vsakomur: s trdno zvestobo
Bogu, tako da vsak dan znova
začenjamo v prizadevanju, da bi bili
z Njim v bolj notranjem in globokem
odnosu.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. november 2012.

[1] Benedikt XVI., Govor na splošni
avdienci. 17. 10. 2012.

[2] *Prav tam.*

[3] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 5.

[4] *Prav tam.*

[5] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci. 17. 10. 2012.

[6] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 42.

[7] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci. 17. 10. 2012.

[8] Rimski misal, *Credo* (Nicejsko-carigrajska veroizpoved).

[9] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 55.

[10] Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 36-38. [11] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 234.

[12] *Prav tam*, št. 237.

[13] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 55.

[14] Sveti Jožefmarija, *Forja* (Kovačnica), št. 296.

[15] *Prav tam.*

[16] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci. 10. 10. 2012.

[17] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 59.

[18] Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 222-227.

[19] Mdr 7, 11. Prim. *Pismo*, 28. 11. 1982, št. 4 (*Družinska pisma*, vol. II, št. 313)

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Prepovedano kakršno koli objavljanje besedila, delno ali v celoti, brez izrecnega dovoljenja nosilca avtorskih pravic.)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
november-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-november-2012/) (16. Mar. 2026)